

POW

PROTECTOUR WINTERS.FI

Polku talvien pelastamiseen

VAIKUTA POLITIIKKAAN

Jotta talvet voidaan pelastaa, koko yhteiskuntaa täytyy muuttaa. Käytä äänioikeuttasi ja äänestä vain ehdokkaita, jotka pitävät ympäristömme puolta. Kerro, että he menettävät äänesi, elleivät aja riittävän kunnianhimoista ilmastopolitiikkaa.

OLE ÄÄNESSÄ

Puhu ilmastomuutoksesta ystäville, perheellesi ja työtovereillesi sekä sosiaalisen median verkostoissasi. Ilmastoaktivismia ei ole ilman aktiiveja.

OPI SKELE

Lue ilmastomuutoksesta netistä, kirjoista sekä luotettavista tiedotusvälineistä ja kerro oppimastasi muille.

ELÄ YKSINKERTAISEMMIN

Vähennä kulutustasi, älä osta mitään turhaa, käytä tavaroita uudelleen ja pidempään sekä kierrätä se mitä et enää tarvitse.

SYÖ ILMASTOYSTÄVÄLLISESTI

Syö kasvispainotteisesti ja vältä eläinperäisiä tuotteita, älä heitä ruokaa roskeen ja suosi vastuullisesti tuotettuja elintarvikkeita.

MATKUSTA FIKSUMMIN

Matkusta lähelle, suosi joukkoliikennettä, valitse juna lentämisen sijaan ja jos lennät ole kohteessa kerralla pidempään.

ÄÄNESTÄ LOMPAKOLLASI

Suosi yrityksiä, joiden tuotteet ja toimintatavat ovat ympäristöystävällisiä ja joille ympäristöstä huolehtiminen on etusijalla.

Ida Meriläinen: Olisipa aina kesä

Kirjoittaja on 28-vuotias POW-lähteliläs ja kilpahihtäjä Ida Meriläinen, jyvaskyläläinen talviurheilun puolestapuhuja ja sosiaalisen median ammattilainen tilillään @idameril.

Olisipa aina kesä, ettei minun tarvitsisi myöhästyä töistä, kun kahlaa lumessa. Ei tarvitsisi tehdä lumitöitä tai rullata auraamattomia teitä pyörällä kaupakassien kanssa. Ei tarvitsisi palella pakasessa, lämmittää jo punaiseksi palettuneita sormia puhaltamalla niihin posket puhkuun, pukea aikaavievästi toppavaateita päälle tai keksiä kuinka saisin kokeneltua ihoni rusketusta keskellä harmainta talvea.

Voi kuinka minun ei tarvitsisi heittää lemparihihtotakkia selkääni, ottaa kuumaa mehua juomavyöhön ja suunnata lumisille hiihtoladuille. Minun ei tarvitsisi hengästyä hiihtäessäni, voimakkaasti vauhtia sauvoilla työntäen eikä minun varsinkaan tarvitsisi nauttia retkihihdosta tunturin laelle, laavulle tai itse tehdylle metsäreitille. Minun ei tarvitsisi seurata lasten lumileikkejä, kimaltavan hangen hehkua tai muistella enää valkeaa joulua.

En saisi nähdä ihanan ensilumen satamista, en keskitalven rapeita pakkasaamuja tai kevät-aurion värittämää kaunista

hankea.

Kamalaa!!

Eikä vain se, että talven loputtua meillä olisi ikuinen kesä. Terve-tuloa ilmasto-ongelmat, ikuinen rântäsade, haalean viileät kesät ja höttöisen lämpimät talvet. Lumien loppuminen ja jäätiköiden sulaminen on maailmanlaajuinen ongelma, kuinka Suomen politiikotkin sen tajuaisivat? Seurasin vaalipaneeleja ja vaalilähetystä kauhuilla. Kuinka ihmiset eivät ymmärrä, että taloutta ei laiteta kuntoon, jos meillä ei ole kaunista elämää pursuavaa maapalloa, jossa taloutta voi harrastaa? Viesti maapallon lämpenemisestä on ammattilaisilta päättäjille ollut selvä: pitää toimia nyt. Jotkut puolueet kertovat toimivansa vasta 30 vuoden päästä. Eräs meteorologi ennustaa Etelä-Suomen talvien silloin jo loppuneen kokonaan.

Minä rakastan hiihtoa.

Minä hiihdän työkseni, opetan hiihtoa työkseni ja välitän sosiaalisessa mediassa hiihdon iloa. Ilman talvea me emme enää hiihdä Suomessa. Tänä vuonna pysyvä talvi tuli Keski-Suomeen tammi-kuun ensimmäisellä viikolla, kun kymmenen vuotta sitten se tuli marraskuussa. Meiltä loppuvat pian kuukaudet kesken. Olen todella huolissani. Mutta rakastan silti hiihtoa.

Äkäslompololainen Keijo Taskinen on riistabiologi, joka kirjoittaa, valokuvaa ja pyrkii katselemaan maailmaa eläinten, toislaisten ystäviemme, silmin. Hetkiä Keijon matkassa -sarja ilmestyy kevään jokaisessa Kuukkelissa.

Kuoleman varjelukset

Huhtikuu on kuukausista julmin...

Talvi piti meidät lämpiminä, kietomalla maan lumeen ja unohdukseen, kätkemällä elämän hivenen kuiviin juurikyhmyihin - T.S. Eliot; Autio maa

Pääsiäisenä ihmisen kelpaa: hehkuvan auringon alla on soma suksia, kellä ja helliä. Mutta eläinten elämä ei ole helppoa ei: ruokaa on pitkän talven jäljiltä niukasti; pitää löytää puhtia riustella; malttaa varoa saalistajia.

Niinpä kuolema verottaa höyhen- ja karvakansaa talven kääntyessä kevääksi. Huhtikuu on kuukausista julmin.

Ihmiset ovat kautta aikojen uskoneet tiettyjen eläinten tapaamisen tarkoittavan hyvää tahi pahaa. ”Palokärki rummutti eilen aidalla, tullee huono vasavuosi”, tokaisi poromies synkkänä, kun rupateltiin viime viikolla.

Monet uskovat myös ihmisen ja eläimen väliseen kohtalonyhteyteen. Esimerkiksi Yrjö Kokolle laulujoutosen oli myyttinen lintu, joka saattoi vaikuttaa suvun tai ihmisen kohtaloon. Kuten hänen: Kokon isä surmasi laulujoutsenen ja langetti samalla päälleen kirouksen, joka köyhdytti vauraan kauppiassuvun.

Tiedä häntä. Kerronpa kuitenkin Höyhenten päivästä, josta olen tähän asti vaiennut. Hmm... Siksi, etten tiedä miten suhtautua siihen.

Oli kaunis, kirkas syystalvinen päivä. Kävelin metsäpolkua, kun ylläni kohoavasta ikipetäjästä leijaili päälleni höyheniä. Kohotin katseeni. Aihkin jyhkeiden oksien lomitse siivilöityi maagista valoa, jonka kultaisissa säteissä leijaili untuvia kuin lumihiutaleita. Jähmetyin ihmettelemään satumaista näkyä. Mieli haki selitystä löytämättä sitä.

Lumous särkyi, kun oksistossa ropisi... ja kuollut taliainen putosi puusta viereeni. Hetken kuluttua maassa näkyi poislentävän linnun suuri varjo. Veri kohisi korvissani. Kuollut tintti jaloissani todisti, etten uneksinut.

Nostin linnun jatkamaan ikuuntaan oksanhankaan. Maleksin polkua ajatuksissani eteenpäin. Tovin jos toisen päästä isäni soitti. Hän kertoi suruviestin: äitini oli nukkunut pois tuntia aikaisemmin. Höyhenten aikaan.

Istahdin lammen rantaan. Pakastui, hengitykseni höyräsi vastavalossa. Vesi alkoi jäätyä. Kuulin jäänsäteiden ritisevän niiden kuroessa lampeen umpeen. Ensimmäinen säie ylsi vastarannalle. Oli hiljaista.

Seuraavana yönä näin levollisia unia joutsenesta, Tuonelan virrasta; korpista, sielun saattajalinnusta, ja äidistäni, haavoittuneesta enkelistä.

Harry Potterin fantasiamaailmassa on kolme taikasinettä yli muiden: kuoleman varjelukset eli Seljasauva, Elpymyskivi ja Näkymättömyysviitta. Meidän arkisten eläinten on pärjättävä elämässä Fysiikalla, Vaistoilla ja Älyllä.

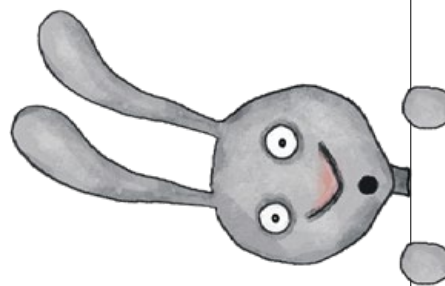
Tarvitaan teräviä aisteja ja hyvää suorituskykyä. Perimän pitää olla kohdillaan, toiminnan vaistomaisesti oikeaa vaaran kellojen kikkattaessa. Täytyy tuntea ympäristö ja olosuhteet; ystävät ja viholliset sekä lajeina että yksilöinä. On osattava ottaa rennosti, elää stressaamatta.

Lisäksi tarvitaan tuuria. Jos sattuu väärään aikaan väärään paikkaan, niin henkikään siinä lähtee.

Minulla on nykyään oma varjelus. Se on kuin elämä konsanaan: kepeä, lämmin, hento ja vahvaruotinen. Höyhen.

Kirjailija ja toimittaja Kari Kaulanen on syntynyt Äkäslompolosta. Hänen käsialaansa ovat muun muassa Kuuramäki-trilogia ja Riemuliiterin historiikki. Kaulanen on myös yksi Kuukkelin aikaisemmista omistajista ja päätoimittajista. Mie ja matkailu -sarja ilmestyy jokaisessa kevään Kuukkelissa.

Markkinoinnin alkheita ja sattumakyyttiä

Häätyy tähän alkuun kertoa, että mie en kirjota näitä enään pelkän muistin varassa. Mie aloitin elokuussa 1977 päiväkirjan pitämisen, joka muutaman vuen taukoa lukhuun ottamatta jatkuu vielä.

Päiväkirjat käsittelevät kaikkea maan ja taihvaan välillä, mutta tietenkin minun silmillä nähtynä ja minun kokemana.

Kevvistä 1978 päiväkirja paljastaa, että mie ja **Frimanin Voitto** tehimä Riemuliiterin mainoksia, joita jaettiin majotuspaikhoihin. Sitä mie en muista, minkälaisia net mainokset olit ja miten niitä jaettiin.

Äkä-Hotellin toimitusjohtajanna oli alottanu **Jorma Raudasvirta**, joka oli sitä ennen

toiminu Säästöpankin Kolarin konttorin johtajanna.

Jorma oli päättänyt opettaa Ylläksen kotimajottajille markkinointia ja saaha net tekheen yhteistyötä.

Sitä varten se kuttu kesälä 1978 Äkäslompolon yrittäjät kokhoon ja esitti, että alethaan yhdessä mainosthaan Yllästä.

Siihen suhtainuthiin epäluuloisesti ja pöläthiin, että siitä hyötty vain hoteli ja korkeinthaan naapuri.

Isä tahto minut matkhaan palaverhiin. Mie luulen, että minun vanhemat toivoit jo silloin, että mie alkasin jatkhaan heän matkailuyritystä, ko minusta ei näköhjään tulis sen enämpää lääkäriä ko lakimiestäkhään.

Itte mie suhtainuin matkailuyrittäjyytheen eppäilevästi ja olen kirjottannu päiväkirhjaan: ”Matkailu on mielenkiintoinen ja kehityskelpoinen ala, mutta minun luonteeni ei sovellu palveluammattiin.”

Raudasvirta sai kyläläiset matkhaan ja lisäksi joitaki ylläsjärveläisiäki. Isä pani lophuun asti hanthiin, mutta ei kuitenkhaan kehanu jäähä poies, ko muukki suostuit. Kyllä mieki sitä painostin.

Niinpä sitte syksylä 1978 valtakunnallisissa lehisissä oli isoja mainoksia, joissa kehuthiin Yllästä.

Riemuliiterin levytansit, joissa mie pyöritin levyjä kolmena kevähänä, lopuit aina puohleen yöhön mennessä. Sen jälkhen

met melkhein joka iltä rukattimma Äkä-Hotelile kathoon hatunjakoa, niinkö **Kaulasen Heikki** nimitti sitä, ko ihmiset valomerkin jälkhen hajit narikasta vaattheensa.

Kylässä oli siihen aikhaan vain yksi taksi, joka tietenkin oli koko ajan menossa. Ko kotia lähtiessä meni authoon, niin monesti tuli joku kyshyyn, että heittäikkö hänet tai heät mökile. Häätyhän sitä pulassa olevia avustaa.

Perilä net tarjosit aina maksoa. Mie ruukasin sanoa, etten mie ota mithään, mutta en silti pannu kauheasti hanthiin, ko kouhraan työnehiin paperirahhaa.